

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เรื่องย่อและประวัติผู้แต่ง

ข้อมูล RICE WITHOUT RAIN

ฉาก

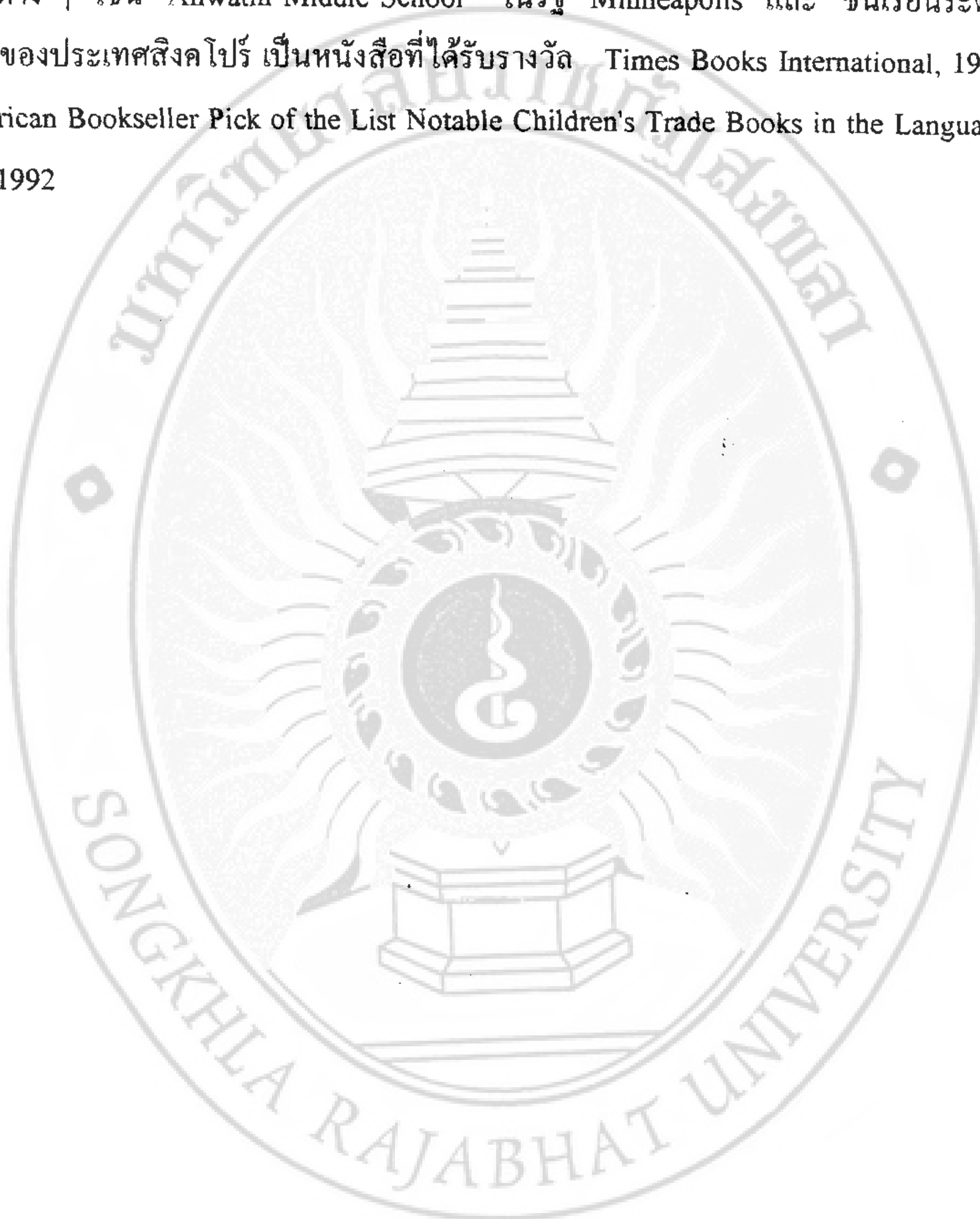
ใช้สถานการณ์ในเมืองไทยช่วงที่มีการต่อสู้ของกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อ ค.ศ. 1986 (หรือ 1976) โดยใช้สถานที่ในประเทศไทย คือ กรุงเทพฯ กับชนบทภาคเหนือ

เรื่องย่อ

ตัวละครที่เป็นผู้ดำเนินเรื่อง คือเด็กสาวอายุ 17 ปี ชื่อ จินดา บุญเรือง (Jinda Boonreung) ที่เติบโตในชนบทที่ยากจน ไม่มีที่นาเป็นของตนเอง ต้องเช่าที่นาปลูกข้าว ทุกปีต้องมอบข้าวครึ่งหนึ่งที่ผลิตได้จ่ายเป็นค่าเช่า ที่นาแม่เมื่อครอบครัวของตนเองและเพื่อนบ้านทำนาไม่ได้ผลมาสองปี เกิดความอดหยาก ก็ยังต้องจ่ายค่าเช่าที่นาแบบเดิม เมื่อครอบครัวของจินดาและชาวบ้านลดจำนวนข้าวที่ส่งเป็นค่าเช่ามาให้กับเจ้าของที่นา เพราะทุกคนกำลังอดหยากเพราะความแห้งแล้ง ก็เป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่ กลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จากกรุงเทพฯ radicalize กลุ่มชาวนา จินดารักกับผู้นำนักศึกษาทำตามที่ผู้นำนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวรุนแรง (radical revolutionaries) ที่มาจากเมืองใหญ่มายั้ยมเขียนชนบท และมาสอนชาวบ้านให้เห็นว่าต้องมีการต่อสู้ และต้องมีการเปลี่ยนแปลงสังคมเพื่อชีวิตที่ยุติธรรมและดีขึ้น ทำให้เธอคิดต่อต้านการการต้องจ่ายค่าเช่าที่นาพ่อของจินดาซึ่งเป็นผู้นำก็ถูกจับขังคุก เขาตายในคุกเพราะบาดแผลที่มือ จินดารักกับนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ชอบต่อสู้เพื่อสังคม เธอเดินทางไปกรุงเทพฯ เพื่อพบกับกลุ่มนักศึกษา และในที่สุดเธอก็เรียนรู้และเข้าใจชีวิต เด็กสาวอายุ 17 ปี ไม่มีการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยสามารถเผชิญกับความจริงของชีวิต และต่อสู้กับชีวิตอย่างกล้าหาญ ในขณะที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา เธอกลับมาหมู่บ้าน มุ่งมั่นที่จะรักษาประเพณีดั้งเดิมของหมู่บ้านตนเองพร้อมไปกับการฟื้นฟูให้มีอาหารการกินที่พอเพียงแทนที่จะต่อสู้ตามแบบนักศึกษา

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเรื่อง **Rice Without Rain**

เป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่มีรายชื่ออยู่ในกลุ่มหนังสือที่ใช้เรียนอยู่ในสถานการศึกษาต่าง ๆ เช่น Anwatin Middle School ในรัฐ Minneapolis และ ชั้นเรียนระดับมัธยมของประเทศสิงคโปร์ เป็นหนังสือที่ได้รับรางวัล Times Books International, 1986 (American Bookseller Pick of the List Notable Children's Trade Books in the Language Arts, 1992)

ข้อมูล Kingdom of Make Believe: A Novel of Thailand

ฉาก

ใช้สถานที่ใน 3 ประเทศ คือ อเมริกา ฮองกง และประเทศไทย แต่ส่วนใหญ่แล้ว จะใช้ฉากของเมืองไทยในการดำเนินเรื่อง โดยเฉพาะฉากชีวิตกลางคืนในกรุงเทพ

เรื่องย่อ

เนื้อหาเป็นเรื่องเชิงลึกลับสืบสวนที่เกิดขึ้นในประเทศไทยเมื่อ ปี ค.ศ. 1988 โดยมีการเกี่ยวพันกับความรักของชายอเมริกันและหญิงไทยอยู่ด้วย เนื้อเรื่องกล่าวถึงชายอเมริกันที่เคยมาเมืองไทยเมื่อครั้งเป็นทหารรบในสงครามเวียดนาม เมื่อสงครามเล็กก็ได้กลับไปทำงานให้กับสำนักพิมพ์ ที่อยู่ในกรุงนิวยอร์ก วันหนึ่งเขาได้รับจดหมายจากภรรยาหม้ายชาวไทยของพี่ชายของเขาที่เสียชีวิตในช่วงสงครามเวียดนาม เพื่อขอความช่วยเหลือ เมื่อเขาเดินทางมาถึงประเทศไทย ก็ได้พบเรื่องราวต่างๆมากมาย ทั้งเรื่องยาเสพติด และการฆาตกรรม

ตัวละครเอกคือ ไบรอัน เมสัน ชายอเมริกันวัยกลางคนผู้ทำงานให้กับสำนักพิมพ์ที่กรุงนิวยอร์ก ในช่วงเวลาที่เขากำลังไม่พอใจกับสภาพงานและชีวิตของตนเอง ก็ได้รับจดหมายขอความช่วยเหลือ โดยเพียงแต่บอกว่ากำลังมีปัญหาสำคัญ เป็นจดหมายจากสุนทรี่ ซึ่งเป็นภรรยาหม้ายคนไทยของพี่ชายซึ่งเสียชีวิตที่เวียดนาม และไบรอันคิดว่าตายในระหว่างการสู้รบ ทำให้เขาถือโอกาสกลับมาเมืองไทยซึ่งเขาเคยอยู่เมื่อครั้งมาทำงานเป็น an army linguist ในสงครามเวียดนาม พี่สะใภ้เป็นผู้หญิงที่เขาเคยรัก แต่เธอเลือกแต่งงานกับพี่ชายของเขา การกลับมาเมืองไทยครั้งนี้ได้จังหวะพอดีกับที่เขาต้องมาติดต่องานเพื่อหานักเขียนเอเชียเขียนเรื่องประเทศของตนเอง ที่เมืองไทยเขาได้พบว่าสิ่งต่างๆที่เคยมีอยู่ในอดีตเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก พบว่าภาพที่เห็นทั้งในอดีตและปัจจุบันนั้นเป็นภาพลวงตา เขาเริ่มได้ค้นพบความจริงต่างๆ ได้รู้ความจริงเกี่ยวกับการตายของพี่ชาย และยังเข้าใจตนเองมากขึ้นกว่าเดิม

ในระหว่างการเดินทางกลับมาเมืองไทย ไบรอันต้องแวะที่ฮ่องกงเพื่อทำงานด้วย ที่ฮ่องกงเขาได้พบอดีตคู่อรักชาวอเมริกันของเขาที่เคยคบกันเมื่อสมัยที่เรียนหนังสืออยู่ด้วยกันที่ San Francisco State College (มีการย้อนกลับไปสู่เรื่องการจลาจลในอดีต เมื่อ ค.ศ. 1968 – 63)

เมื่อมาถึงเมืองไทย ไบรอัน จึงได้ทราบความจริงว่า พี่สะใภ้หม้ายของเขาไม่ได้เป็นผู้ส่งจดหมายไปขอให้เขากลับมาเมืองไทย แต่เธอก็ยินดีที่เห็นเขากลับมาเมืองไทย และยังขอร้องให้เขาช่วยเหลือลูกสาวของเธอที่เกิดจากอดีตสามีคนไทย ชื่อ นลิน (Nalin) ก่อนที่เธอจะมาแต่งงานกับพี่ชายของเขา ไบรอันเคยพบนลินตอนที่เธออายุ 3 ขวบ แต่กลับมาคราวนี้ นลินอายุ 23 ปี เขาทราบเรื่องชีวิตของนลินจากพี่สะใภ้ว่า เธอเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย และไม่มีใครรู้เหตุผลว่า ทำไมเธอกลับเลิกเรียนและหันไปทำงานเป็นสาวเดินอะโกโกที่บาร์ บนถนนพัฒนาพงศ์

เมื่อไบรอันได้พบกับนลิน เขาก็รู้ความจริงว่า นลินเองเป็นผู้เขียนจดหมายขอให้เขากลับมาเมืองไทย เขาตกหลุมรักเธอ ทั้งที่พยายามรังใจตนเองไว้ สถานการณ์ยุ่งเหยิงมากขึ้น เมื่ออดีตคู่อรักชาวอเมริกันของเขาเดินทางมาเมืองไทย

ในที่สุด ไบรอันก็ทราบความจริงว่า พี่ชายของเขามีได้ตายเพราะทหารคอมมิวนิสต์ แต่ถูกฆ่าโดยเครือข่ายชาวอเมริกันผู้ค้ายาเสพติดซึ่งพี่ชายของเขาไม่ยอมเข้าร่วมขบวนการด้วย และคนที่เขารักและเป็นมิตรด้วย แม้จะมีได้เป็นผู้ฆ่า แต่ก็มีส่วนทำให้พี่ชายของเขาต้องเข้าไปพัวพันกับการค้ายาเสพติด ตอนจบของเรื่อง ไบรอัน ได้เรียนรู้ว่าสิ่งที่เห็นและเป็นอยู่นั้นมีความลึกซึ้งซับซ้อนเกินกว่าที่เขาเห็น เขาเริ่มมองทุกอย่างได้ลึกซึ้งกว่าเดิม เห็นความแตกต่างของวัยตนเองกับนลิน พัฒนาการความรักและสัมพันธ์แบบผู้สูงวัยที่มีกับคนรุ่นหลัง ในฐานะของผู้ใหญ่กับเด็ก แทนที่จะเป็นความสัมพันธ์ฉันท์คู่สาว และได้ใช้วิธีการที่จะทำให้จิตใจให้สงบและเรียนรู้ตนเองให้มากขึ้น ด้วยการไปบวชที่อยุธยา 1 เดือน ก่อนที่จะเดินทางกลับนิวยอร์ก

ข้อมูล The Big Mango

ฉาก

ใช้สถานที่ใน 3 ประเทศ คือ อเมริกา เวียดนาม และประเทศไทย แต่ส่วนใหญ่แล้วจะใช้ฉากเมืองไทยในการดำเนินเรื่อง

เรื่องย่อ

เอ็ดดี้ แดร์ (Eddie Dare) เป็นนักกฎหมายวัยกลางคน อยู่ในซานฟรานซิสโก สหรัฐอเมริกา ในอดีต เมื่อปี ค.ศ. 1975 เคยเป็นทหารเข้าร่วมสงครามเวียดนาม ดูแลคลัง (guarding a warehouse) ที่อยู่หลังสถานทูตอเมริกาในกรุงไซ่ง่อน ในช่วงเวลานั้น มีการขนถ่ายเงินจำนวน 400 ล้านดอลลาร์ ออกจากเวียดนาม และเงินจำนวนนั้นหายไปอย่างไร้ร่องรอย ในขณะที่ทหารอเมริกันรีบร้อนหนีออกจากประเทศเวียดนาม ปรากฏว่า Captain Harry Austin เป็นผู้ขนย้ายเงินจำนวนนั้นออกมาจากประเทศเวียดนาม และไม่มีใครทราบข่าวเกี่ยวกับเงินจำนวนนี้อีกเลย แต่อีก 20 ปี ต่อมา มีผู้พบศพของออสตินที่ถนนหน้าสถานอาบอบนวดในกรุงเทพฯ ชื่อ เดอะ พรินเซส (The Princess) มีชายผู้หนึ่งเรียกตัวเองว่า “นายพล” (“The General”) ให้เงิน Eddie ออกไปสืบในนามของหน่วยสืบราชการลับว่า มีอะไรเกิดขึ้นกับออสติน และเงินที่ออสตินลักลอบพาไป โดยต้องการให้นำเงินกลับคืนมา เอ็ดดี้กลับมากลางเมือง ไปตามสถานที่ต่างๆ ทั้งโรงแรมชั้นดี ชั้นต่ำ บาร์ และสถานที่ท่องเที่ยวของคนต่างชาติที่มาเยือนกรุงเทพฯ เอ็ดดี้เข้าไปพบกับสถานการณ์ที่ทำให้เขาต้องพยายามหาทางช่วยให้ตนเองพ้นจากอันตราย วิธีเดียวที่เขาจะปลอดภัยได้ คือต้องหาวามีอะไรเกิดขึ้นกับแฮร์รี ออสติน และเงินมหาศาลจำนวนนั้นหายไปไหน

เรื่องดำเนินตั้งแต่เอ็ดดี้ ได้รับจดหมายใส่รูปภรรยาในซอง ทั้งสองฉบับเป็นภาพของกลุ่มทหารอเมริกันถ่ายรูปหมู่กับหญิงชาวเอเชีย ทั้งสองฉบับมีการทำเครื่องหมายวงกลมสีแดงไว้ที่คนคนหนึ่ง รูปแรก คนที่มีเครื่องหมายวงกลมไว้ คือตัวเอ็ดดี้เอง แต่ในฉบับที่สองมีวงกลมสีแดงล้อมไว้ที่หน้าของ วินเนบาโก (หรือ เรียกอีกชื่อหนึ่ง คือ เฮลуска โจนส์ (Heluska Jones) ทำให้เอ็ดดี้ต้องหาสาเหตุว่าจดหมายนี้ใครเป็นคนส่งมา และ

ด้วยเหตุผลอะไร ต่อมาเมื่อผู้ว่าจ้างให้เอดดี้เดินทางมาเมืองไทย เพื่อสืบหาเงินจำนวนมหาศาล ที่คาดกันว่า แสร์ ออสตินเป็นผู้นำมาเมืองไทย และหายสาบสูญไป เรื่องกลับซับซ้อนมากขึ้น เมื่อเขาสืบค้นไปเรื่อยจนพบว่า ที่จริงแล้ว แสร์ ออสติน ยังไม่ตาย ที่เมืองไทย แสร์ ออสติน ที่คนคิดว่าตายไปแล้วนั้นยังมีชีวิตอยู่ ศพของออสตินที่ถนนหน้าสถานอาบอบนวดในกรุงเทพ (The Princess) นั้นที่จริงเป็นศพของชายชาวตะวันตกคนหนึ่ง ซึ่งตายอยู่ที่ถนน และเมื่อออสตินพบเข้าก็ได้โอกาสอ้างว่าชายผู้นั้น คือ ตนเอง และจัดการทำพิธีเผาศพให้ เพื่อให้ตนเองหายสาบสูญไป ในระหว่างการสืบหาออสตินมีหญิงคนหนึ่ง ชื่อ เล็ก อ้างว่าเป็นภรรยาของ แสร์ ออสติน ต่อมาออสตินหาทางส่งคนนำเขาไปพบ เพราะออสตินเป็นคนส่งจดหมายที่ทำรูปวงกลมไว้ที่ตัวเอดดี้และวินเนบาโก เพราะต้องการให้เขามาพบที่เมืองไทย ก่อนที่ออสตินจะตายเพราะโรคร้ายที่หมอบอกว่า เขามีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน เมื่อเขาพบ ออสติน ก็ยังได้ทราบความจริงว่า หญิงชื่อเล็ก นั้น ที่จริงเป็นชาวเวียดนาม มิได้มีความสัมพันธ์ใดๆกับออสตินและยังเป็นนักล่าที่มีความโหดเหี้ยมถูกส่งตัวมาตามล่าเอาเงินจากออสตินกลับไปเวียดนาม ออสตินอยู่อย่างร่ำรวยและมีเงินมากในเมืองไทย ใช้เงินได้อย่างสบายมาตลอดเวลา 20 ปี เพราะทุกคนคิดว่าเขาคงเป็นนักค้ายาเสพติดรายใหญ่ ซึ่งการที่ออสตินทำได้นั้น เพราะสถานที่ที่เขาอยู่และใช้เงินได้อย่างไม่มีใครมาสงสัยและสืบสวนความร่ำรวยผิดปกติ เพราะสถานที่นั้นคือกรุงเทพ ซึ่งถ้ามีใครร่ำรวยมาก คนทั่วไปก็มักจะคิดว่าเป็นพวกค้ายาเสพติด แต่ที่จริงแล้วออสติน กลับพยายามเอาเงินนั้นออกแจกจ่ายให้คนยากจน มีการนำไปให้ลาวสร้างโรงพยาบาลและโรงเรียนด้วยความรู้สึกที่อยากจะชดเชยสิ่งที่รัฐบาลของตนได้ทำร้ายผู้คนในที่ต่าง ๆ และมอบเงินให้กับเขา โดยบอกว่าเงินที่ใช้ไปนั้น ได้นำไปซื้อที่ดินไว้จำนวนมาก ส่วนใหญ่ก็เป็นบริเวณแถบชอยเคาบอย เพราะออสตินต้องการอยากให้ชอยยังคงอยู่สภาพเดิม และเงินส่วนที่เหลือเขาก็ยังคงเก็บไว้ที่สถานที่ที่คนของเขานำ เอดดี้ไปพบ ทรัพย์สินที่มีอยู่เขาได้มอบให้กับผู้ที่ทำงานอยู่กับเขา และยังนำไปใช้ในการลงทุนกับกองทุนทรัสต์ของนักกฎหมายชาวสิงคโปร์ โดยที่รายได้ทั้งหมดถูกส่งไปให้กับโรงพยาบาลและสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าทางภาคเหนือของประเทศไทย ทรัพย์สินที่ยังเหลืออยู่ที่ออสติน มีอยู่ 200 ล้านดอลลาร์อเมริกัน ออสตินขอให้เอดดี้นำเงินส่วนที่เหลืออยู่นั้น ไปจากเขา โดยไม่สนใจว่า

จะนำไปใช้ในกิจการใด อาจจะแบ่งกับพวกฟ้อง หรือนำมอบให้หน่วยงานการกุศล เพียงแต่อดีตินไม่ต้องการให้เงินตกไปอยู่กับรัฐบาลของฝ่ายอเมริกันหรือเวียดนาม เพราะเขาไม่ต้องการให้เงินจำนวนนี้ต้องถูกนำไปใช้ในการหาอาวุธมาสังหารผู้คนกันอีก และถ้าเอคดีไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ ก็ขอให้ทำลายเงินจำนวนมหาศาลนี้เสีย ในที่สุดเอคดีก็นำเงินจำนวนนี้รอดพ้นไปได้ โดยที่ผู้ที่ล่วงรู้เหตุการณ์ทั้งหมดเสียชีวิตในการต่อสู้ตามแผนที่อดีตินวางไว้

ภาคผนวก ข

เหตุการณ์ และประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับนวนิยาย

๑๔ ตุลาคม

เหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดเหตุการณ์หนึ่งในประวัติศาสตร์การเมืองไทย ที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ เมื่อนักเรียน นิสิต นักศึกษา ได้ร่วมกับประชาชนจำนวนมากชุมนุมโดยสันติวิธี ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรียกร้องให้รัฐบาลจอมพลถนอม กิตติขจร จอมพลประภาส จารุเสถียร และ พ.อ. ณรงค์ กิตติขจร ที่ถูกขนานนามว่า “ทรราช” ปลดปล่อยนิสิต นักศึกษา อาจารย์ และนักการเมือง ๑๓ คน ที่ถูกจับกุมฐานเรียกร้องรัฐธรรมนูญ แต่กลับถูกรัฐบาลตั้งข้อหาว่ามั่วสุมชักชวนให้มีการชุมนุมทางการเมืองในที่สาธารณะเกินกว่า ๕ คน บ่อนทำลายความมั่นคงของรัฐ เป็นกบฏภายในราชอาณาจักร และมีการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์

ต่อมาเมื่อมีการเดินขบวนออกจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มาถึงถนนราชดำเนิน รัฐบาลก็ได้ให้ทหารใช้กำลังปราบปรามผู้ชุมนุมประท้วง อันทำให้มีผู้ล้มตายและบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก เป็นผลให้เกิดการลุกฮือของประชาชน ขึ้นทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด จอมพล ถนอม จอมพล ประภาส และ พ.อ.ณรงค์ ต้องลี้ภัยในต่างประเทศ และไปรุดเกล้าฯ ให้นายสัญญา ธรรมศักดิ์ เป็นนายกรัฐมนตรี และต่อมาได้มีการร่างและประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๑๗ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญที่เป็นประชาธิปไตยมากที่สุดฉบับหนึ่งของประเทศไทย

เหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ เป็นเหตุการณ์ที่มีผู้ได้รับบาดเจ็บและล้มตายเป็นจำนวนมาก จากการต่อสู้กับเผด็จการเพื่อให้ได้มาซึ่งรัฐธรรมนูญ เราจึงเรียกบุคคลเหล่านี้ว่า “วีรชน” และเรียกเหตุการณ์ดังกล่าวว่า “วันมหาวิปโยค”

(จาก นรนิติ เศรษฐบุตร. สารานุกรมการเมืองไทย. กรุงเทพฯ : ศูนย์ศึกษาการพัฒนา

ประเทศไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544, หน้า 121)

๖ ตุลาคม

ภายหลังเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ ประชาธิปไตยในประเทศไทย “เบ่งบาน” อย่างเต็มที่ มีการใช้สิทธิเสรีภาพอย่างกว้างขวางตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๑๗ ได้บัญญัติรับรองไว้ โดยเฉพาะเสรีภาพในทางความคิดและเสรีภาพในการชุมนุมโดยสันติวิธี เพื่อแสดงออกถึงจุดยืนความไม่เห็นด้วยกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ในระยะเวลาดังกล่าวมีองค์กรต่างๆเกิดขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นองค์กรหลักในการเผยแพร่ความคิดและชุมนุมคัดค้านในเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะการดำเนินการของรัฐบาล องค์กรชาวนาชาวนาไร และองค์กรกรรมกร ที่ชุมนุมเรียกร้องสิทธิประโยชน์ของตนเอง นอกจากนี้ก็ยังมีกลุ่มกะทิงแดง ซึ่งเป็นกลุ่มนักเรียนอาชีวะและกลุ่มนวมพล ที่มีความคิดเห็นแตกต่างจากศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย และดำเนินกิจกรรมในลักษณะที่คัดค้านการดำเนินการของศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทยมาโดยตลอด

เมื่อจอมพล ถนอม กิตติขจร ซึ่งลี้ภัยในต่างประเทศบวชเป็นพระและเดินทางเข้ามาในประเทศไทย ศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทยได้จัดให้มีการชุมนุมประท้วงที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และในจังหวัดอื่น ๆ เรียกร้องให้รัฐบาลผลักดันให้จอมพลถนอม ออกจากประเทศ ต่อมาได้มีการปลุกระดมทั้งทางหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ ว่าผู้ชุมนุมในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เล่นละครหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ มีการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์และช่องสุมอาวุธยุทโธปกรณ์ต่างๆ เข้าวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๘ กำลังทหาร ตำรวจและผู้หลงเชื่อการปลุกระดมดังกล่าวจึงบุกเข้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปราบปรามผู้ชุมนุมในขณะนั้น ผู้ชุมนุมบางส่วนถูกฆ่า บางคนถูกแขวนคอ บางคนถูกเผาไฟทั้งเป็น กลุ่มทหารซึ่งเรียกตนเองว่าคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน นำโดย พล.ร.อ.สัจจ ชลออยู่ ผู้บัญชาการทหารสูงสุด ในขณะนั้น ได้ใช้โอกาสดังกล่าวก่อการรัฐประหารล้มรัฐบาล พลเรือนของม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช และนำระบบเผด็จการมาใช้

(จาก นรนิติ เศรษฐบุตร. สารานุกรมการเมืองไทย. กรุงเทพฯ : ศูนย์ศึกษาการพัฒนา
ประเทศไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544, หน้า 124 – 125)

สงครามเวียดนาม

เวียดนามสูญเสียเอกราชตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสตั้งแต่ปี ค.ศ.1883 หลังจากนั้นชาวเวียดนามผู้รักชาติได้ต่อสู้เพื่อเอกราชในรูปแบบต่าง ๆ แต่ก็ถูกฝรั่งเศสปราบปรามด้วยความรุนแรง กระทั่งพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม ภายใต้การนำของโฮจิมินห์ สามารถสร้างองค์การต่อสู้และระดมความสนับสนุนจากประชาชนได้อย่างกว้างขวาง จนสามารถประกาศเอกราชเวียดนามได้เมื่อวันที่ 2 กันยายน ค.ศ.1945 หรือเมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลงในแถบเอเชีย แต่ฝรั่งเศสได้พยายามกลับเข้ามาปกครองดินแดนอาณานิคมแห่งนี้อีกครั้ง กระทั่งกองทัพของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามมีชัยชนะในการรบกับฝรั่งเศสที่ยุทธภูมิดิเยนเบียนฟู เมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1954 ทำให้มีการเจรจาสันติภาพและแบ่งเวียดนามออกเป็น 2 ส่วน ที่เส้นขนานที่ 17 เวียดนามเหนือเป็นประเทศเอกราชภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม เมืองหลวงคือ ฮานอย เวียดนามใต้ได้ยกเลิกระบบจักรพรรดิในปี ค.ศ. 1955 โดยปกครองแบบสาธารณรัฐ มีประธานาธิบดีเป็นประมุขฝ่ายบริหาร โดยมีประเทศสหรัฐอเมริกาเจ้าอาณานิคมรุ่นใหม่สนับสนุน เมืองหลวงคือ ไซ่ง่อน การต่อสู้ของประชาชนเวียดนามเพื่อเอกราชอันสมบูรณ์และรวมเวียดนามเป็นหนึ่งเดียวยังคงดำเนินต่อไป กระทั่งประสบความสำเร็จเมื่อ 30 เมษายน ค.ศ.1975 เมื่อกองทัพพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามเดินทัพเข้าสู่เมืองไซ่ง่อนในฐานะผู้ชนะ

(จาก เชิดเกียรติ อรรถากร. ขบวนการคอมมิวนิสต์เวียดนาม. มุลินธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 2540 (โครงการหนังสือชุดประเทศเพื่อนบ้านของไทย ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้) หน้า (24).

